

uložil mu dle §§ 1294, 1295, 1297, 1323 obč. zák. právem soud prvé stolice povinnost, by dal žalobci náhradou za spotřebovaný cukr stejné množství téhož druhu.

Čís. 2455.

Zrušil-li manžel svémocně manželské společenství, jest povinen, by odděleně žijící manželce poskytoval výživné v plném rozsahu §u 91 obč. zák., byť i manželka měla možnost výdělků.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1113/22.)

Rozsudkem ze dne 3. července 1919 uznán byl manžel povinným platiti výživné své sice nerozvedené, ale odloučeně žijící manželce. Ježto se příjmy manželovy zvětšily, žalovala ho v roce 1922 manželka o zvýšení výživného. Žalobě bylo vyhověno soudy všech tří stolic, Nejvyšším soudem z těchto

důvodů:

Nesprávné posouzení věci po stránce právní shledává dovolán, v tom, že dle výroku odvolacího rozsudku na výši nároku manželky, když nesdílí společnou domácnost s manželem, nemá vlivu, že manželka může výdělečné schopnosti jinde zužitkovati; dle dovolatelova názoru manželka pro jich společnou domácnost ničeho nedělá, a není proto žalovaný povinen, jí hraditi veškeré potřeby, nýbrž má toliko dle svých sil jí na úhradu tu přispívati. Dovolání spočívá na nesprávném právním názoru: zákon ukládá manželu povinnost udržovati domácnost, z toho vyplývá proň povinnost vyživovati manželku. Manžel jest povinen bez ohledu na to, zda manželka má vlastní jmění čili nic, tedy nikoli toliko podpůrně, dle svých sil slušnou, t. j. jeho stavu přiměřenou výživu poskytovati. Toto právo manželky má sice z pravidla za předpoklad, že manželé žijí ve společné domácnosti, avšak dlužno je uznati i tam, kde společenství bylo manželem svémocně zrušeno, jak stalo se v tomto případě. Ostatně dle známých poměrů životních jsou přisouzené částky tak nízké, že se jimi nemohou uhraditi veškeré životní potřeby manželky, a jsou toliko příspěvkem k úhradě té, jenž jest výdělkové schopnosti žalovaného a ostatním jeho závazkům majetkovým, jak soud odvolací správně dovodil, přiměřený.

Čís. 2456.

K okolnosti, že smlouva přičí se válečným a poválečným zákonným předpisům o trestání lichvy, dlužno přihlédnouti i bez námítky strany.

Bylo-li zboží původně zasláno na prodatele (jeho speditera), nese kupitel nebezpečí dopravy teprve od té doby, kdy bylo zboží na něho překartováno.

(Rozh. ze dne 4. dubna 1923, Rv I 1118/22.)

Žalující firma ve Velkém Březně objednala od žalované liberecké firmy knihovinu a zaplatila předem kupní cenu. Knihovina zaslána byla